

Щастливото яйце.

(Продължение отъ книжка I. Гледай цѣтната картинка, изпратена съ първа книжка).

Еднѣжъ Бартелъ седѣлъ тѣй и свирѣлъ. Изъ подъ камъка изпѣлзѣла една бѣла змия, съ златна коронка на глава. Тя дигнала глава, заслушала свирката му и го гледала съ такива свѣтли, бистри очи, отъ които изкачали искри.

Започналъ Бартелъ да идва по-често, щомъ намиралъ време. И когато свирѣлъ винаги изъ подъ камъка излизала бѣлата змия. Тя тѣй се привикнала къмъ него, че често пѣти лежала до краката му и слушала свирката.

А и Бартелъ се свикналъ тѣй съ нея и само за нея мислѣлъ. Баща му и майка му били умрѣли отдавна. Братята му били далече и нѣмалъ на земята другъ поблизъкъ отъ бѣлата змия. Денемъ мислѣлъ само за нея, а ноще я сънувалъ.

IV.

На Великденъ всички хора се веселѣли. Само Бартелъ билъ тѣженъ. Той си нѣмалъ нигде никого и за това отишѣлъ при липата и тамъ прекаралъ цѣлия день. Стѣмнило се, Бартелъ още седѣлъ и свирѣлъ. Изведнѣжъ предъ него блеснала свѣтлина. Бартелъ видѣлъ, че свѣтятъ искрящитѣ очи на бѣлата змия. Тя се изправила и заиграла предъ краката му. Той спрѣлъ да свири и я погалилъ. Змията го погледнала тѣй, като че ли искала да му продума. Наближило срѣдъ нощъ, змията се скрила подъ камъка. Бартелъ трѣгналъ да си ходи, но нѣщо му тѣй тегнѣло на душата, че не му се щѣло да пристѣпи нито крачка. Листата на липата започнали да шушнатъ тѣй жално, като че ли му думали:

— Остани! . . . Остани още малко!

Бартелъ почувствувалъ страшна мъжа, като че ли сърцето му ще се пукне. Сълзи рухнали отъ очитѣ му. Той избърсалъ сълзитѣ си, обърналъ се и се смаялъ отъ очудване. Наоколо му било тѣй свѣтло, като че ли подъ липата грѣло слънце. Бартелъ видѣлъ подъ липата една прекрасна девойка, въ бѣли като снѣгъ дрехи. На гла-